

Határtalanul! - Erdélyi utazás 2026. április 13-16.

Készítették: Potyondi Olivér, Restye Máté, Mózer Ákos, Mitnyik Benedek 7. osztályos tanulók

1. nap

Hétfőn kora reggel az iskola elől fáradtan, de annál izgatottabban vágunk neki az útnak. Hosszú volt az út, de végre a déli órákban elértünk a magyar-román határhoz. Közben persze többször megálltunk.

Nagyváradon több időt töltöttünk, mert sok volt a látnivaló. A Partium központjába érve megnéztük a Székesegyházat, ami óriási méretével és gyönyörű freskóival kápráztatott el minket. Emellett megnéztük a Szigligeti Színházat és a Sas Palotát, ami szintúgy gyönyörű volt, majd elsétáltunk a Holnap Irodalmi Társaság alapító tagjait ábrázoló szoborhoz. A következő megállónk a Király-hágón volt, ahonnan a kilátás elképesztő volt.

Aztán megérkeztünk Nagypetribé, és végre elfoglaltuk a szállást, ahol nagy vendégszeretettel és finom vacsorával vártak. Kimerülten, de nagyon sok élménnyel pihentünk le.

2. nap

A második napon szokásosan megreggeliztünk, és 9 órakor elindultunk Kolozsvárra.

Kolozsváron a központban sétálva elmentünk a János Zsigmond Unitárius Kollégiumba, ahol megnéztünk egy fizika-kémia és egy biológia szertárat, ahol rengeteg preparátum volt vitrinekben kiállítva. Majd bementünk a püspöki tanácsterembe meg egy imaterembe is. Szerintem ez volt az egyik legérdekesebb program.

Az iskolalátogatás után elsétáltunk Mátyás király szülőházához, ahol elhelyeztünk egy koszorút. Ezután kimentünk a főtérre a Mátyás-szobrot megnézni. Itt kaptunk egy kis szabadidőt, hogy körbenézhessünk a főtéren.

Nagypetri felé vettük az irányt. Út közben megálltunk a Kallós Zoltán által alapított néprajzi múzeumnál, ahol két csoportra bontva megnéztük az állandó és az időszakos kiállítást is. Körösfőn kaptunk egy kis szabadidőt, hogy körülnézhessünk a vásárban. Mivel nem szezonban mentünk, eléggé üres volt a vásár, itt nem sok mindent láttunk.

A szállásra visszaérve meleg étellel vártak minket.

3. nap

Reggel korán felkeltünk és összeszedtük magunkat. Lementünk reggelizni, ahol finomat ettünk, majd visszamentünk a szállásra fogat mosni.

Először Bánffyhunyadra mentünk, ahol megnéztük a református templomot és a kertjében található Magyar Hősök emlékkövét.

A busszal egy órát utaztunk, mire megérkeztünk Kalotaszentkirályra. Itt elsőként egy bácsi tanított fafaragásra, amit nagyon érdekesnek találtam! Ki is próbáltuk, egészen jól ment. Míg a

fiúk faragtak, a lányok csuhébabákat készítettek. Ezután csoportokra bontva lovaskocsikáztunk a faluban. A településen sok szép házat láttunk. Nagyon élvezetes és különleges volt, itthon nem nagyon van lehetőség lovaskocsikázni. Miután mindenki megtette a kört, elmentünk egy Ady Endre-emlékműhöz, ahol sok fotó készült. Később egy rövid utazáshoz újra buszra szálltunk, hogy egy régi templomot nézzünk meg, ami szerintem szép volt: hatalmas orgona, nagy csillárok, díszes padok voltak benne. Ezután kicsit bevásárolhattunk.

Miután visszaértünk a szállásra, beszélgettünk és lementünk vacsorázni. A vacsora töltöttkáposzta volt, ami az egyik kedvenc étel. Vacsora után a kertben játszottunk, majd sötétedéskor visszamentünk a szobánkba. Este fürdés után még sokat beszélgettünk, de össze kellett pakolnunk, mert másnap reggel indultunk haza.

4. nap

Elérkezett kirándulásunk negyedik, egyben utolsó napja. Reggel némi szomorúsággal, de tele élményekkel csomagoltuk be a holminkat, majd egy bőséges reggeli után útnak indultunk hazafelé.

Bár a túra a végéhez közeledett, a hazaút még tartogatott számunkra néhány történelmi kincset. Első megállónk Zilah volt. A város központjában álltunk meg, hogy megtekintsük a híres Wesselényi-szobrot. Fadrusz János alkotása lenyűgöző: az „árvízi hajós” alakja méltóságot és erőt sugárzott. Innen egy rövid sétát tettünk a régi Wesselényi Kollégiumhoz, amelynek ősrégi falai között egykor Ady Endre is koptatta a padokat. Milyen jó volt belegondolni abba, hogy ezen a helyen mennyi híres ember járt már előttünk!

Utunkat Nagykárolyban folytattuk, amely a nap egyik fénypontja volt. A Károlyi-kastély mesebeli tornyaival és hatalmas parkjával rögtön elvarázsolt minket; olyan volt, mintha egy régi film díszletei közé csöppentünk volna. Megkerestük a volt Aranyszarvas fogadót is. Megható volt ott állni, ahol Petőfi Sándor először pillantotta meg Szendrey Júliát: a magyar irodalom legszebb szerelmi története indult el ezen a helyen. Ezek után friss, finom erdélyi kürtőskalácsoszásra is sor került.

A határt Vállajnál léptük át. Ahogy az autóbusz kerekei már a hazai aszfalton gurultak, fáradtan dőltünk hátra az üléseken. Ez a négy nap nemcsak a látnivalókról szólt, hanem arról is, hogy közelebb kerültünk a múltunkhoz és egymáshoz is. Késő délután, amikor hazaértem, tudtam: ezt a kirándulást sosem fogom elfelejteni. Nagyon-nagyon örülök, hogy jól sikerült a kirándulás. Remélem, lesz még alkalom hasonlóra. A kirándulás előtt elképzelni se tudtam, hogy milyen a határon túl magyarnak lenni. Most már tudom, hogy rengeteg nemes szívű ember él ott.